

Bồ bốn xứ (Phù Tang)

Thế Hy SB71

“Bắc thang lên hỏi ông Trời

Đem tiền cho gái có đòi được không?” ...

Tình như câu này tôi đã học từ những ngày còn đi tu... không biết từ thầy Trần Ngọc Hoa hay từ các đàn anh.

Tuy nhiên, không bao giờ nghĩ bốn mươi, năm mươi năm sau, mình lại trở thành một người đi tư vấn chuyện gia đình ở xứ lạ. Cái xứ mà ngày nào cũng xảy ra chuyện dính tới nước ta.

Mới đây tôi nhận một cú điện thoại từ một em gái đi lao động, cho biết thằng người yêu Nhật mà nó chia tay gởi tin nhắn đòi lại quà; tiền đi chơi, tiền mua vé xe điện ra sân bay để về VN, tiền quà v.v. tổng cộng chừng 1.000 USD. Em nó hỏi tôi

phải làm sao vì thằng đó dọa không trả lại nó là nó ra báo cảnh sát là bị lừa!

Sẵn có câu chuyện dưới đây...

Mạng ta đang lùng bùng câu chuyện cái tên Nhật tán tỉnh con bé thực tập sinh, dụ khị bằng đủ thứ quà và nhận cái kết đắng là em không chịu cưới và cũng không trả lại quà... khiến hắn điên tiết đưa ra tòa!

Khoảng 15 năm trước đây, khi tu nghiệp sinh nữ đến Nhật đã khá đông; và sau khi đi “thực tế” nhiều công ty, tôi thấy một hiện tượng, trai Nhật làm trong xưởng không lấy được vợ cũng khá nhiều.

Lúc đó tôi nói với thằng cha xếp:

-Tao nói thật, nếu tao cố tình mở một cái câu lạc bộ giao lưu văn hóa để tạo điều kiện cho đàn ông Nhật lấy con gái Việt Nam biết chút ít tiếng Nhật thì tao sẽ làm giàu ngay. Này nhé, mấy cô bé làm việc 3 năm xong về VN, tao mở bên đó câu lạc bộ giao lưu văn hóa Việt-Nhật, xong tổ chức cho các anh Nhật ế vợ về VN tham gia câu lạc bộ, sẽ được các bé dẫn đi chơi, tìm hiểu... cặp nào ưng ý tiến tới luôn. Lấy thật chứ không lấy giả. Tất cả chi phí trọn gói từ vé máy bay, nhà hàng đến thủ tục bảo lãnh sẽ nằm trong vòng... X. triệu Yen. Các bé muốn đời sống mới ở Nhật sẽ không tốn một các bạc nào, ngược lại mấy anh Nhật cần vợ chỉ bỏ ra

chi phí làm đám cưới của Nhật nhưng diễn ra linh đình ở VN. Cứ tính thử xem, mỗi đám tao sẽ lời 0,X triệu...

Nói với hấn cho vui vậy thôi chứ một con người “yêu nước”, yêu “dân tộc”, nhất là yêu phụ nữ Việt như tôi thì chẳng bao giờ làm chuyện như thế. Cứ tưởng tượng; com lạnh canh ngọt không sao, lỡ có chuyện gì nàng cuốn gói ra đi thì tôi sẽ lãnh đủ với rở Nhật; chua hết, lỡ tên Nhật cà chớn khiến đời nàng không hạnh phúc thì lúc đó điện thoại tôi sẽ đầy tin nhắn về đêm:

- Bất đèn anh đưa em sang đây...

Sống cuộc đời sao lắm đắng cay!

Ấy vậy mà tên xếp Nhật hấn lảng lạng đi đăng ký một cái công ty có tên là “Đờ Rim Mờ”, Dreamer, tức “Giấc mơ” đòi đời cho cả hai bên; tôi tá hỏa khi hấn đề nghị tôi làm phó giám đốc. Tôi nhất quyết... I... ya... da. Công ty chết trong trứng nước.

Thế nhưng tôi cũng làm phúc không công cho được cho mấy đám. Tất cả đều hạnh phúc đến bây giờ. Trong đó có chuyện tình “Đời phi công”.

Số là tôi đưa mấy chàng trai trẻ về một công ty hẻo lánh ở cố đô Nara. Công ty có một cô thư ký kiêm chỉ đạo đời sống cho các chàng. Nàng lúc đó 32 và đám trai Việt Nam có cậu tên Huy (đúng ra là tên Hùng nhưng thay đổi tên để bảo vệ thông

tin cá nhân...) mới 22, đẹp trai, con nhà nghèo, học giỏi. (Phải giỏi thì sau này mới cửa đổ gái Nhật!).

Năm thứ 3, chợt nhiên thấy hấn xanh xao, vàng vọt. Hỏi sức khỏe có vấn đề gì không, anh đưa đi viện. Em bảo không sao. Cho đến lúc sắp kết thúc 3 năm hợp đồng tôi mới biết nguyên nhân.

Cô chỉ đạo đời sống các em tu nghiệp sinh liên lạc tới tôi, nói là có chuyện muốn xin tư vấn cách riêng tu. Cô ấy thương chàng Huy (là cậu phi công H. chú không phải người viết nhé), nghĩ tới chuyện lập gia đình, nhưng không biết thủ tục cưới xin với người Việt Nam và bảo lãnh sang Nhật có khó lắm không.

Nên nhớ thời điểm đó cách đây 15 năm nên những vụ thương nhau này cũng hiếm lắm. Nhất là khi người Nhật họ cũng có chút ngại ngùng khi nhận rể là người ngoại quốc mà điều kiện cuộc sống thấp hơn họ.

Thấy cô thật tình với cậu trai nên tôi tận tình chỉ cách. Khuyến nên về Việt Nam làm thủ tục kết hôn bên đó, rồi qua Nhật làm đơn bảo lãnh nộp cho Cục di trú; cô là người Nhật nên đơn bảo lãnh sẽ giải quyết nhanh chóng.

Tò mò tôi hỏi thêm:

- Ba má cô có bằng lòng không?

Cô cho biết ông bà không phản đối. Sẵn đó tôi

nói cô, nếu được nên đưa ông bà đi Việt Nam luôn để thông gia hai bên biết nhau, sẽ thông cảm hơn cho cuộc sống gia đình sau này.

Còn cậu trai cũng liên lạc đến tôi nhờ giúp đỡ thủ tục. Tôi táy máy hỏi:

-Sao em chịu lấy cô ấy, lớn hơn 10 tuổi. Cậu thưa rằng:

-Dạ hy sinh đời cha củng cố đời con... anh ạ.

Rất tiếc, sau đó tôi rời công ty quản lý, mất liên lạc hai người. Cho tới hơn một năm sau, tôi giật mình khi nghe tiếng con gái gọi tên ngoài phi trường Kansai.

Quay lại, té ra cô ấy; bên cạnh là H. Cô giới thiệu 2 ông bà cụ gần đó:

- Đây là bố mẹ tôi; tất cả mọi người mới đi Việt Nam dự tiệc cưới chính thức và để đón H. qua.

Thấy cô rạng ngời hạnh phúc, tôi cũng vui lây và an ủi H. mặt ỉu xiu, chắc buồn vì đang tâm trạng “tôi xa Hà Nội...”

- Cố gắng cho cô ấy đưa con để mà củng cố nhé em... (Phải nói vậy vì thấy nó xanh xao cả 3 năm mà chưa thấy gì???)

Chuyện khác, cũng có một số em gái Việt Nam liên lạc đến tôi hỏi nếu làm kết hôn giả với người Nhật có xác suất đậu visa cao không anh?

Tôi thật tình khuyên: Không nên, vì những thằng

Nhật làm giả nó ôm tiền (ít nhất cũng 3 triệu Yen) và nó ôm luôn em cho dù em không chịu. Có giả đi nữa mà khi nó hiếp, em cũng không kiện cáo được ra tòa. Chưa kể là lỡ nó trốn thuế vài ba năm, lúc làm thủ tục bảo lãnh, cục bắt trình giấy trả thuế, nó lại bắt mình phải “Điều chỉnh tăng vốn” không khác gì đường sắt Cát Linh - Hà Đông.

-Không lên tàu được mà tiền thì cứ bị đòi chi dài dài.

Có thật sự muốn sống ở Nhật bằng con đường kết hôn thì hãy tìm một người đàn ông tử tế các em ạ.